

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΥΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΙΔΟΔΑΝΗΣ ΦΡ. 10.

‘Ο Γιάννης κι’ ο Μαρής,
μιλούνε κι’ άπορείς.

Γ. — Τίς εί;

Μ. — Έγώ πάγορσια.

Β. — Τραβήξου πάρα πέρα!

Μ. — Γιατί μωρέ;

Γ. — Σε σκιάζομαι μὴν ἔφερες χολέρα.

Μέσ’ τή ‘Ρωσσία ποῦσοννε χολέρα ἔχουν ὄλοι.

Μ. — Μ’ ἐβάλανε στὸν κλείβανο σὰν ἔφθασα στὴν Πόλι
κι’ ἐκεῖ μ’ ἀπολυμάνανε ὀθωμανοὶ δετόροι
καὶ μὲ πατέντα καθαρή ἐμπήκα στὸ βαπόρι.

“Αν καὶ δὲν ἔφερα κανὲν χολερικὸν σημεῖον
μ’ ἐπήρανε μὲ τὸ σταγὸ στὸ ὕγειομεῖον
καὶ κατὰ μέτρον γενικὸν
μ’ ἐράντισαν μὲ φανικὸν
κι’ ὅπως ὁ νόμος ἐννοεῖ κι’ ἡ κἀθαρισὶς προβλέπει,
μὸκάμανε ψηλάφισι σὲ μέρη ποῦ δὲν πρόπει.

Εἶν’ τὰ χαρτιά μου καθαρά
καὶ μὴ φοβᾶσαι Γιάννη
τοῦ Ζιζανίου ἢ ὄρα
μικρόβια δὲν πιάγει.

Γ. — Τὸ πρόσωπό σου τὸ μιλεῖ
πῶς ἔφερες κυνήγι
εἶσαι παχύτερος πολὺ
ἀφ’ ὄτου εἶχες φύγει.

ἔχεις μὴν ὄφι, βρὲ Μαρῆ, καὶ τσιέρα ἢ ὀποῖά
φωνάζει πῶς σ’ ἐδέχτηκε ἡ ῥουβλοθεραπεία.

Παχὺς καὶ ῥοδοκόκκινος μᾶς ἤρθες τ σ ο λ ο β ἔ κ ο.

Μ. — Τὸ παρατήρησα κι’ ἐγὼ καλλίτερα πῶς στέκω,
ἀλλὰ γιὰ πόσο θὰ βαστᾶ, θαρρεῖς, ἢ εὐρωστία;
ἀῶριο ξαναρχίζουμε τὴν τοπικὴ νησιεῖα
κι’ ἀπὸ τὴν κατανάλωσιν τοῦ τόσου χαβριαρίου
πᾶμε στὰ κραμβολάχανα τὰ ἐκ τοῦ Ἀηξουρίου
καὶ προτιμῶντες διαρκῶς
τὰ ὄσπρια τοῦ τόπου,
θὰ ἔχωμεν κακὴν κακῶς
τὴν ὄφιν τοῦ προσώπου.

Γ. — Καὶ ποῦ ἐπῆγες βρὲ Μαρῆ;

Μ. — Ἐπῆγα στὸ ‘Ροστοβί,
κι’ ἐμούδιασε τὸ χέρι μου διπλότυπα νὰ κόβη.
Δέκα καὶ δώδεκα μαζὺ μῶρχόνταν’ μαζωμένοι
κι’ ἔλεγα « δεῦτε οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἐγγεγραμμένοι
εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τῆς πληρωμῆς ῥουβλίων
εἰς τὸν περιπλανώμενον ποῦ φέρει τὸ βιβλίον! »

Τὸν κύκλο τὸ ‘Ροστοβιανὸ
ποτέ μου δὲν θὰ λησμονῶ
πῶς ἤδρα προσημύτατον καὶ περισσῶς γενναῖον
μ’ ἐσεκλήρωσε καὶ ἡ τριὰς ἡ τῶν Θεοφαναίων
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΣ4Υ1Φ20119

κι' ὁ Γιάννης ὁ Φραγκόπουλος κι' ἄλλοι πολλοὶ ἀκόμα
οὐ βγαίνουν ἔξω καὶ τιμοῦν τὸ τῆς πατρίδος χῶμα.

×

Γνώρισα τοὺς Νεοφύτους Δημητρὸ καὶ Παναγῆ
κι' ἐκατάλαβα καὶ εἶδα
πῶς κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν πατρίδα
τρέφουν ἄπειρη στοργή.
Εἶδα τὸ Μαριαντωνάτο
τὸ γαμπρὸ τοῦ Θεοφάνη
κι' ἓνα μάλαμα μονάτο
ἢ καρδιά του μῶφάνη.

×

Εἶδα ὅλους τοὺς φρασιῆρες
ποῦ τὸ χῶμα μας γεννᾷ,
ἔλαβα καὶ πέντε λίρες
τοῦ Τσελέντη τοῦ Μητᾶ.
Πῆγα κι' εἶδα τὸ στοιχεῖο
τοῦ νησοῦ τὸ ζηλευτό,
ἀλλὰ σὲ ξενοδοχεῖο
δὲν ἐπλήρωσα λεπτό.

×

Μέσ' τὸ Ρούσικο τὰ κράτος
ὄλοι κάνουνε παρᾶ·
ὡς κι' ὁ Τούλιος ὁ Τουλιάτος
ποῦταν' ψάλτης μιὰ φορὰ,
ζῆ ἐκεῖ ἐν εὐτυχίᾳ
προοδεύσας ἐν τιμῇ,
κι' ἔχει δυὸ ξενοδοχεῖα
κι' ἓνα φοῦρο γιὰ ψωμί.

×

Ἀφ' τὸ Ροστόβι φεύγωντας πῆγα στὸ Ταϊγάνι
καὶ βρῆκα τὸ Συνοδινὸ
ἓνα διαμάντι ζωντανὸ
ποῦ μέσα στὸν Ἑλληνισμὸ μεγάλη λάμπη κάνει.
Βρῆκα κι' ἐκεῖ κόσμο χρυσοῦ
καὶ τὴν περνοῦσα χαρᾶσσο
κι' ἐξέχανα τῆς ξενιτιᾶς τὸ φοβερὸ φαρμάκι·
βρῆκα καὶ τὸ Χριστόφορο τὸ γέρο Βαλσαμάκη
καὶ μιὰ στιγμὴ δὲν ἔπαυε ὁ γέρος νὰ μοῦ λέη
πὺρ ἢ ψυχὴ του πάντοτε γιὰ τὴν Πεσάδα κλαίει.

×

Στὸ Ταϊγάνι γνώρισα τὸν κάθε πατριώτη
κι' ἓνα πολίτιμο παιδί Θαγάση Κηρωῖτη.

εἶδα καὶ τὸ Μονόπολη τὸ φίλο Καλλιάρχη
ποῦ δεύτερος Λειβαθινὸς
ἔτσι καλὸς καὶ ταπεινὸς
στὸ Δῆμο δὲν ὑπάρχει,

εἶδα καὶ τὸ φιλόσοφο τὸν Κώστα τὸν Κοκκόλη
ποῦ τὴν κουβαρδοσύνη του μοῦ τὴ συστήσαν' ὄλοι.

×

Γ. — Τί εὐτυχῆς ποῦ πᾶς ἐκεῖ
καὶ βρίσκεις πατριώτες
καὶ τρῶς μανέστρα ὄσσοικῆ
ἀπὸ τριάντα κότιτες,

καὶ φεύγεις ἀφ' τοῦ τόπου μας τὴ λίμα καὶ τὴ νέκρα
Μ. — Εἶδα στὴ Μαριούπολι τὸ γέρο Κομποθέκρο
κι' ὁ γέρος ποῦ τὸν ἰώτητα, μοῦπε πῶς ὑποθέτει
πῶς ἔχει νᾶρτη στὸ νησι ἐξηνταῖξη ἔτη.

×

Πῆγα καὶ στὴ Μπερλιάνισκα κι' ἐγνώρισα τὸν Κούπα
τόσες χιλιάδες τάλαρα τὶ θὰν τὰ κάμης τοῦλα,
καὶ δὲν μᾶς στέρνεις μερικὰ ν' ἀνοίξουμε μιὰ στρατά
γιὰ νὰ συγκοινωνήσουμε Σπαρτιά μὲ Κουντουράτα ;
Κι' ὁ κύριος Ὁράτιος καθὼς τοῦ εἶπα ἔτσι,
μὴ πλήρωσε τὸ ναῦλο μου καὶ μ' ἔστειλε στὸ Κέρτσι.

×

Πολλὰ καὶ στὴ Μπερλιάνισκα μὴκάμανε καμάρια
κι' ἂν εἶχαν κατεβάσματα καὶ φούριες μὲ τὰ στάρια,
καθένας ἐπροσπάθησε νὰ μὲ καλοτρατάρει
καὶ μ' ἐπροπλήρωσαν κι' ἐμὲ ἀντάμα μὲ τὸ στάρι.
Καὶ τὸ στοιχεῖόν μας ἐκεῖ, ὄρῃ καὶ εἰρηνεύει
καὶ μοναχὰ τὸν πρόξενο κανένας δὲν χωνεύει·
ἀλλὰ κι' ἐμὲ ποῦ ἔτυχε νὰ τὸν ἐδῶ πολλακίς,
μῶφάνημε σὰν ἄπλερος αὐτὸς ὁ Παπαδάκης.

×

Ἀφήσας τὴ Μπερλιάνισκα πῆγα στὸ Κέρτσι κάτω
καὶ τοὺς Σβορώνους εὔρηκα καὶ τὸν Παναγιωτάτο
φίλος λαμπροῦς κι' εἰλικρινεῖς πῶχουν τὰ βαποράκια
κι' ὅταν ἀκούσουν καθῆσθαι χουμᾶνε σὰν κοράκια,
ὅπως κι' ἐδῶ καμμιὰ φορὰ στὰ Κάκαβα συμβαίνει
καὶ εὐτυχῆς λογίζεται αὐτὸν ποῦ προλαβαίνει.

×

Θεορὰ κι' ἀκμαῖα πάντοτε διατηροῦνται Γιάννη,
τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν συμπατριωτῶν,
κι' ἡ φτώχεια μας ἐντύπωσιν δὲν πρέπει νὰ σοῦ κἀνη
ἀπέναντι τῆς λαμπρῆς τῶν ἔξω ἀγατῶν.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΛΕΣΒΟΣ

Ἄ Κεφαλλήν δημιουργῶν στήν ξενητιά μιὰ θέσι.
 μ' ἔσὲ ποῦ μένης ἔδεπα καμμιὰ δὲν ἔχει σχέσι·
 γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος, ποῦ ξέρει νὰ τιμήσῃ
 τὸ χῶμα τὸ ἐλληνικὸ,
 π' ἀπὸ καλόβι φτωχικὸ
 τὸν ἔβγαλε μεγαλύτερε στήν ξενητιά νὰ ζήσῃ.

×

Γ. — Ῥούσικα θᾶμαδες πολλὰ ποῦσον· ἐκεῖ δυὸ μῆνες.

Μ. — Ἐκεῖ κρᾶσίβες μᾶρισιγες λένε τῆς δεοποσύνης
 καὶ τὰ συνήθησα μ' αὐτὲς κι' ἐπήγαινα ὠλότι·
 ἔμαθα τὰ πασιούσεκι καὶ τὸ παγκιὸν νταμότι,
 τὸ μόζνα, τὸ ποζάλουστα κι' ἄλλες δουλειῆς χαρόσσεσ
 ποῦ τῆς μαθέινεις εὐκόλα ὅταν μιλεῖς μὲ Ῥώσσεσ.

×

Ἐκεῖ δὲν εἶναι σὰν ἐδῶ, π' ἂν κουβεντιάσῃς μιὰ,
 παρεξηγοῦν οἱ ἄνθρωποι εὐθὺς τῆ γνωριμία·
 ἐγὼ πενηντατέσσαρες ἐμάζωνα σιμά μου
 καὶ οὐδεμία πρότασις ἐρρίφθη περὶ γάμου.
 Ἐκεῖ σὲ τέτοια πράγματα κανένας δὲν φοβᾶται
 ἢ ὡσοικὴ διάλεκτος ἔχει τὸ βενοβάτε
 ποῦ πᾶ νὰ πῆ μὲ συγχωρεῖς, κι' ἂν κάμῃς κι' ἓνα λάθος,
 λὲς βενοβάτε καὶ καμμιὰ δὲν σοῦ βασιταίε πάθος.

×

Ῥώσσεσ ξανθὲσ καὶ παχουλὲσ
 πῆγα κι' ἐγνώρισα πολλὲσ
 κι' ἐκεῖ στὰ πεζοδρομία ποῦ τῆς παρατηροῦσα
 μοῦ ἦλθε σκέψις νὰ προβῶ νὰ πάρω μιὰ Μαροῦσα
 ἔτσι γιὰ μιὰ ἐνθύμησι νὰ σοῦ τῆ φέρω δῶρο,
 ἀλλὰ συλλογιζόμενος πῶς θὰ πληρώσω φόρο
 δημοτικὸ, λιμενικὸ
 καὶ χῶρια τελωνεῖο,
 παράτησα τὸ θηλυκὸ.

Γ. — Νᾶθε μοῦ φέρῃς δύο
 ποῦ νᾶν' ἢ μέση τους χοντρή σὰ ρίζ' ἀπὸ περγάρι
 νὰ μὴ γυρεῦω κάρβουνα καὶ σόμπες τὸ Γενάρη!

×

Μ. — Ἐμαθα τὸ νὶ πριμένο, ἔμαθα καὶ τὸ νιλζά,
 κι' εἶδα Ῥούσσους ποῦ νὰ τρῶνε ὅλη μέρα σὰν τὰ ζᾶ.
 Πῶς νὰ μὴν παχαίνουν ὅλοι οἱ ἄστοι τοῦ Ῥοστοβιοῦ
 πᾶναι κᾶνε τους καρβέλι σὰ λιθάρι λητρουβιοῦ!
 Πῶς νὰ μὴν παχαίνουν ὅλοι τῆς Ῥωσσίας οἱ λαοὶ
 ποῦ θὰ φᾶνε μὲ τὸ τσάι μὴν ἀπλάδενα φαί!

Ἐχομε κι' ἐμεῖς φαγάδες ἐν τῷ κράτει ζηλευτοῦσ,
 ἀλλὰ οὔτε κατ' ἰδέαν δὲν συγκρίνονται μ' αὐτοῦσ.

Ἐχομε κι' ἐμεῖς μπεκοῤῥδες ἀλλὰ ποῦ καθὼς ἐκεῖ
 ποῦ σ' ἀδιάζουν ἄψε σβῦσε ἓναν κόπανο ῥακί.

Ἄλο σλίρτο καὶ ζακοῦσκα εἶν' οἱ Ῥῶσοι τὰ θηρία
 ποῦ γυρεῦουνε νὰ φᾶνε καὶ τὴν αὐτοκρατορία·

ἀλλ' ὁ Τσάρος ποῦ τοὺς ξέρει

πῶς δὲν εἶναι σοβαροὶ,

μὲ τὸ βούρδουλα στὸ χέρι

στὰ καπούλια τοὺς βαρεῖ.

×

Γ. — Πῶς ἐπῆγες στὴ Ῥωσία;

Μ. — Πάντοτε μὲ φορηγῶ.

Τώρα τᾶχω κανονίσει τὰ ταξείδια μου ἐγὼ
 εἰς βαθμὸν ποῦ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος εἰσιτηρίου·
 ἔχομε πολλὰ παπόρια μὲ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου,

κι' εἶναι κρέμα νὰ γυρίζω

μὲ τὰ ταχυδρομικά,

καὶ νὰ μὴν ὑποστηρίζω

τόσα πατριωτικά,

π' ὄχι μόνον γιὰ μπιλιέτο δὲν μ' ἀνάφεραν ποτέ,

ἀλλ' ἀνοίγω τὸ βιβλίον

κι' ὅσοι βρίσκονται στὸ πλοῖο

γίνονται συνδρομηταί.

×

Τὸ παπόρο τοῦ Λεστούνη μ' ἔβγαλε στὸ Γαλατᾶ.
 Ἐέρεις πῶς οἱ Λεστουναῖοι δὲν μοῦ πέρνοντε λεφτά!
 Κι' εἶχα μέσα κυβερνήτη τὸ Βαγγέλη τὸ Γαλάνο
 κι' ἐπηγάιναμε τρεῖς μέρες φαγοπούι καὶ σοβράνο,
 ὕστερα μὲ τὸν Πατρίκηο πῆγα στήν Ἀζοφικὴ
 καὶ στενῆς φιλίας χάριν δὲν ἐπλήρωσα κι' ἐκεῖ.

×

Ἄπὸ τὸ Κέρτσι ἔφυγα μὲ τὴ « Σοφία Κούππα »

ποῦ ὁ Μουσοῦρης ὁ Κωστῆς

εἶναι ὁ πλοίαρχος αὐτῆς

καὶ μοῦχε χίλια πράματα καὶ γρόμα βράδν σοῦπα!

Τοῦ Κωσταντῆ τῆ συντροφιὰ ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω

μᾶς φύσαγαν καιροὶ καλοὶ

κι' ἦταν ἡ θάλασσα γιὰλι

καὶ πέντε μέρες ἔτρωγα μὲ δίχως νὰ ξεράσω.

×

Γ. — Ἐγὼ τῆς λίρες πῶμασες στ' Ἀζόφι καὶ στὸ Κέρτσι
 ἀνυπομόνωι κροισιά. Ποῦ τὸ ἔβαλες τῆ φέρ' τση!

Μ. — Τῆς λίρες τὸ ἔφερα σωστὲς· καμμιὰ δὲν μοῦ λείπει
 ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη μου σοῦ ἀναφέρω λυπη

πῶς οὔτε μίαν δὲν μπορῶ γιὰ σὲ νὰ διαθέσω.
 Μ' αὐτὸ τὸ χρῆμα πῶμασα ἐλπίζω νὰ μπορέσω
 νὰ κάμω τὸ « Ζιζάνιον » λιγάνι πρὸ μεγάλο
 καὶ τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν καὶ σὺ δὲν ἀμφιβάλλω
 πῶς θὰ τὴν εὖρης λογικὴν καὶ θὰ μοῦ πῆς πῶς πρέπει
 λιγάνι μεγαλείτερο τὸ φύλλο μας νὰ βλέπη,
 ὁ κόσμος ποῦ ἀνέκαθεν μᾶς τὸ ὑποτιθεῖται
 πληρώνοντας τὴν συνδρομὴν χωρὶς νὰ μουρμουρίζῃ.

Γ. — Ἄν καὶ σ' ἐμένα, βρὲ Μαρῆ, περιουσία μόνη
 ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη μου μοῦ ἔμειν' ἐν' ἀμόνι,
 κι' ἂν μ' ὅλα μου τὰ βάσανα δὲν εἶδες νὰ θελήσω
 νὰ κάμω τὴν ἀπόφασιν νὰ πὰ νὰν τὰ πουλήσω,
 ἂν πρόκειται καθὼς μοῦ λὲς ν' ἀξήνουμε τὸ φύλλο
 κι' ἂν σοῦ χρειάζεται κι' αὐτὸ . . . πῆς' μου το νὰ σιτὸ στείλω!

Μ. — Ὁ λόγος σου, βρὲ Γιάννη μου, πολὺ μ' ἐνδυναμώνει
 ἀλλὰ ἡ λῆξες φθάνουνε· εἶν' περιττὸ τ' ἀμόνι,
 οὐχ' ἦτιον ὅμως λέγε μου ἐν περιλήψει τώρα
 ἀφ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα τί ἔγεινε σιτὴ χώρα,
 ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα παρὰ μονάχα Γιάννη
 πῶς τοῦ Λουκίσα τῶμελλε πρόφρων νὰ πεθάνῃ,
 κι' ὁ θάνατός του ἐννοεῖς μ' ἐλύπησεν ἀπειρώς
 γιὰτ' ἦταν' ἄνθρωπος καλὸς ὁ δύστηνος ὁ Σπῦρος.

Γ. — Τί νέα θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
 πολλὰ σιτὴν ἀπουσία σου γιγνήκανε παιγνίδια
 μ' ἕνα φραντσέζο κόμητα ποῦ ἦρθε τραβερσάδα
 καὶ τὸν ἐφιλοξένησαν ἐδῶ καὶ σιτὴν Πεσάδα.
 Ἦρθε κι' αὐτὸς ὁ κόμητας μαζὺ μὲ τὸν κομήτη
 καὶ σύμπτωσις περιέργος νᾶχη μεγάλη μύτη,
 ἀλλ' ὁ Μιτᾶς ἀτρόμητος
 ἐνώπιον τοῦ κόμητος
 τοῦπε κι' ἂν εἶσαι κόμητας ἀπὸ μεγάλο σπῆτι,
 ἡ μύτη μου ὑπερτερεῖ τὴν ἰδική σου μύτη!

Ἦρθ' ὁ κόμης ὁ φραντσέζος εἰς τὸν δῆμον τῶν Κρανίων,
 ἦρθε κι' ἕνας παραγκιόζης στοῦ Πανᾶ τὸ καφενεῖον,
 καὶ περνοῦν εὐθύμους ὥρας
 παραγκιοζοκωμωδίας,
 αἱ κυρταὶ τῆς Φεδώρας
 καὶ τῆς νέας μελωδίας.

Μ. — Ὡστε τὸ λοιπὸν ὁ τόπος ἐπροόδευε πολὺ!
 Ἄφησα τὸν Καστελάνο κι' εὖρηκα τὸ φασουλά!

Γ. — Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω νὰ συνέβηκε Μαρῆ
 ἔτυχε νὰ ἦναι καφα καὶ δὲν ἔγειναν χοροὶ,
 ἐχορέψαν ὅμως κάπου οἱ δασκάλοι τοῦ νομοῦ
 τζάμικο καὶ νταϊλίσιο κι' ὄχι πόλκα τοῦ συρμοῦ,
 μετὰ χάριτος καὶ τέχνης ὅπως ἐξαιρετικῆς,
 συνεδρίου γενομένου κατὰ τῆς γραμματικῆς
 καὶ κατὰ τῶν ἀνωμάτων καὶ κατὰ τοῦ δυνικοῦ
 καὶ καθ' ὅλων τῶν κανόνων πλὴν τοῦ ἀπομαχικοῦ!

Ἀετὰ ποῦ λὲς μωρὲ Μαρῆ, εἶν' ὅλα μας τὰ νέα
 ἀκόμη ὁ πατέρας σου τρυγᾷε σιτὴ Θηγαία
 τώρα θ' ἀνοίξῃ κι' ἡ σχολὴ γιὰ τ' ἄπορα κορᾶσια
 ὁ Γρήσας ὡς πρωτότοκος δὲν πῆγε σιτὰ γυμνάσια
 ἦρθε καὶ τοῦ Στραβόλαιμου τὸ νέο παποράκι
 ποῦ δὲν μπορεῖ σιτὸ τρέξιμο κανένα νὰν τὸ φτάκῃ
 καὶ γέινεται πεισματωδῶς ὁ πλοῦς τοῦ Ληξουρίου
 τὸ δὲ νησι τοῦ Πεταλά
 'πουλήθη κι' ἔγεινε ψιλὰ
 ὑπὸ τῆς Ἐρχωρίου.

Ἐπεριμήθη κι' ἡ σταφίς ἡ οὔσα ἐν κινδύνῳ
 ὁ δήμαρχος ἐμίσησε καὶ πάει σιτὸ Λονδίνο
 νὰ μάθῃ τι θὰ κάμουμε μ' αὐτὴν τὴ διαθήκη
 ποῦ διαρκῶς περὶ αὐτῆς μιλοῦμε σὰ τζιτζήκοι,
 κρᾶσι θὰ γένη ἄφθονο καὶ μαῦρο καὶ ὀμοπόλα.

Μ. — Αὐτὸ τὸ νέο ἦτανε καλλίτερο ἀπ' ὅλα!

— x x x —

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Κάποια δεσποσύνη, ἔλεγε μὲ νάζι,
 πῶς ὁ παραγκιόζης τὴν ἐνθουσιάζει.
 Κι' εἶπε τὴν ἀλήθεια ἡ χαριτωμένη
 ἀπὸ χρόνια τώρα εἶναι μαθημένη
 νὰ τὴν τρῶνε χίλια τῆς καρδιάς σκουλήκια,
 κι' ἔκαμε μεγάλα παραγκιοζηλῆκια!

Φλάκ-Φλούκ.

Εἰς τὸν ΔΗΜΑΡΧΕΥΟΝΤΑ

ΠΡΩΤΟΠΑΡΕΔΡΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Δύο φορές ποῦ σῶλαχε καὶ σὲ νὰ δημαρχέψῃς,
 κι' ἐνῶ διὰ τὸν δῆμον σου μεγάλας εἶχες σκέψεις,
 ἡ τύχη εἴρων καὶ πικρὰ πολὺ σὲ παραδέρνει
 καὶ ἀμφοτέρας τὰς φοράς τὴν εὐλογιὰ σοῦ στέρνει
 κι' ἀντὶ νὰ κάμῃς τοὺς σκοποὺς ποῦχες σχεδιασμένους,
 νυχθημερόν παιδεύεσαι νὰ κλείς εὐλογιασμένους.
 Εὐλογημένον τὸ λοιπὸν τὸ ὄνομα τ' Ἀντώνη
 ποῦ μὲ τὴ δημαρχία του ἡ εὐλογιὰ ξαπλώνει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Ληξουριώτης.

ΑἰΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΡΑΒΕΙΟΝΙΚΗ
 ΤΥΠΟΣ & ΛΕΟΝΤΟΣ, Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ,
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

